

Modra, Harmónia, u Tibora, 2011, foto Sabína Djasníková

Pamiatka Tibora Huszára

Kto vie, koľko obrazov sa človeku mihne pred očami počas života? Koľko z nich si uvedomí? Koľko nepostrehne? Svedkom mnohých bol a mnohé majstrovsky zhmotnil v podobe fotografií. Nebo sa plní osobnosťami fotografov. Minulý rok odišiel Karol Kállay, začiatkom augusta Igor Grossmann a pred dvoma týždňami náš priateľ a pedagóg.

Kučeravé zľahka striebrom vyšívane vlasy, neposlušne vrtiace sa do strán. Skúmavé oči olemované poznaním života. Ruky veľkosťou pripravené objať svet. Basovým hlasom zabrnkané to charakteristické „mhmm mhmm“, ktorým si pomáhal triediť myšlienky.

„Pozeraš sa a čakaj.“ Viac nebolo treba hovoriť. Pravdupovediac, očakávala som inú odpoveď. Konkrétne. Už viem, že bola najlepšia, akú som mohla dostať. Každý by chcel recept na dobrú fotografiu. Tibor ho vedel a netajil. Trpezlivosť, pokora, usilovná práca a otvorené oči ním boli. Nielen sa dívať, ale vidieť. Vidieť to, čo iným ostalo skryté.

Mal rád ľudí. Priatelia sa stretávali uňho v Harmónii okolo jedného stola. Červené víno, cigara a dlhé rozhovory. Kúdoly dymu, tak dobre viditeľné pod modrými lampami, sa krútili nahor. „Vieš prečo fajčím cigaru?“ spýtal sa raz. „Cigara je znakom úspešného muža, povedal mi kedysi môj priateľ. Páčila sa mi tá myšlienka.“

Myšlienky, o ktoré sa delil so svojimi študentami si bude každý z nich nosiť v srdci. Ateliér v čase svojho najväčšieho

rozkvetu niesol možno trochu úsmevné meno HUSOPÁV. Tibor Huszár a jeho pravá ruka, Roman Pavlovič, sa snažili inšpirovať a motivovať študentov svojím príkladom. Tibor s hrdosťou hovorieval: „Nebudem Vám ukazovať, ako si nastaviť fotoaparát. Chcem Vás naučiť život. Nech hovoria za Vás výsledky.“ Či sa to podarilo, môže každý posúdiť sám. Zorganizovali úspešné výstavy, realizovali workshopy, vydávali sa publikácie, každoročne oceňované titulom Najkrajšia kniha roka a študenti uspievali vo fotografických súťažiach.

Tibor bol nielen majster fotografie, ale aj majster slova a ľudskosti. Mnohí si ho budú pamätať aj ako človeka, ktorý rád žartoval a tiež výborne varil. Ľudí si vedel získať svojím bezprostredným prístupom. Po úspešnom zotavení z ťažkej choroby mal obdobie, keď netvoril. No opäť sa dokázal naštartovať a obul si svoje túlavé topánky. Zaviedli ho do Brazílie, Olindy. Ďalej na adresu Rue de l' hôtel de Ville 18. Tu sa rodil Babylon. Kniha portrétov umelcov z celého sveta nakoniec zostala na polceste.

V Réci pri poslednej rozlúčke zazneli slová, ktoré Tibor rád používal: „Pokiaľ je niekto na tejto planéte, s kým sa chceš stretnúť, stretni sa s ním hneď. Zajtra už môže byť neskoro.“ Tibor, pre mňa a mnohých ďalších, ktorí Ťa mali radi, je neskoro. Minuli sme sa o hodiny, ale verím, že keď dozrie čas, stretneme sa Tam. Všetci okolo jedného stola, popol z Tvojej cigary bude padať na stôl, Lajka spať v kresle. Dovtedy dovidenia ...

Workshop Hradištské vrchy, bývalá laznícka škola, pri raňajkách, 2011, foto Sabína Djasníková

Workshop Šoltýska, 2011, foto Sabína Djasníková

Workshop, Hradištské vrchy, 2010, foto *Andrea Boldišová*

Workshop, Hradištské vrchy, 2010, foto Edina Erdélyiová

Workshop, Muránska planina, 2010, foto Andrea Boldišová